

3. OPNIEUW

In die periode, waarin ik me had voorgenomen om me met de ouderdom bezig te gaan houden, omdat die zich ook met mij bezig hield, kwam Lotti onverwacht weer op mijn pad en in mijn leven. Ik trof haar na jaren van elkaar nooit meer te hebben gezien op een reünie van de uitgeverij waarvoor we ooit alle twee hadden gewerkt, en die trouwens dankzij een reeks van fusies en overnames allang niet meer zo heette als toentertijd: De Tijdgeest. Alsof het zo had moeten zijn. Alsof het in de sterren geschreven stond. Want Lotti was inmiddels echt oud, stelde ik vast. In ieder geval ouder dan ik en bovendien liep ze met een rollator.

‘Julia, laten we gauw iets afspreken,’ had ze vrijwel onmiddellijk gezegd toen ze me zag.

Haar reactie verbaasde me; het was wel het laatste wat ik had verwacht na al dat gedoe rond dat boek. Voortvarend als ze nog altijd was, en zich niets aantrekkend van die andere oud-collega’s die om ons heen stonden te kwetteren over hoe het ooit was geweest en hoe anders nu, had ze haar mobiel gepakt om een afspraak in te plannen.

‘Kom liever maar bij mij langs,’ riep ze nadrukkelijk, terwijl ze naar haar rollator wees en er zachtjes aan toevoegde dat ze niet zo goed meer ter been was.

Terwijl ik de door haar voorgestelde datum in mijn agenda noteerde, hoorde ik haar zeggen dat er tussen ons nog zoveel was dat besproken moest worden, en wie weet ten langen leste wellicht ook kon worden rechtgetrokken. ‘Ik meen het, Julia. De scherpe kantjes zijn er nu toch wel vanaf? We zijn niet alleen ouder, maar ook wijzer geworden,’ klonk het eufemistisch, terwijl we het glas hieven en nog steeds nauwelijks oog hadden voor onze voormalige collega’s.

Ze vertelde me dat ze niet meer in dat “romantisch” ogende

stulpje in de Beemster woonde, maar in Amsterdam Oud-Zuid. Alweer jaren. Aan een pleintje. Ideaal, vond ze. Het is er rustig en ligt zo centraal, ingeklemd tussen de Beethovenstraat en de Apollolaan, dat je bij wijze van spreken, het klonk wat spottend, alles te voet kan doen...

De avond voor ik bij haar langs zou gaan op het Haydnplein, kreeg ik een appje. "Lig in OLVG, gister schouder gebroken. Veel pijn. Moet straks naar verpleeghuis." Dat zou een week later gebeuren, maar eerst was er nog het ziekenhuis.

Jaren had ik geen contact meer met Lotti gehad en nu kon ik haast niet wachten om haar te zien, te spreken. Ja, zo gaan die dingen soms. Misschien kwam dat ook wel doordat ze schijnbaar terloops opmerkte dat we niet meer alle tijd hadden.

Enfin, de paarse hortensia's die ik voor haar had meegenomen, nam ik weer mee terug. Ik had geen vaas, zelfs geen lege jampot kunnen vinden op de afdeling waar ze lag en die overigens niets met haar aandoening te maken had: darmchirurgie.

'Zet maar in een urinaal,' had ze voorgesteld. Maar dat was me te ver gegaan.

Intussen had ik wel begrepen dat bloemen in het ziekenhuis niet langer welkom waren. Ze zorgden maar voor overlast. Zo was me intussen duidelijk gemaakt. Zelf voelde ik me daar vooral overbodig: Lotti had meer dan genoeg bezoek – nog wel op die leeftijd, was het even een tikkeltje afgunstig door mij heen gegaan – zodat ik beter plaats kon maken.

'Neemt u deze stoel maar,' had ik dan ook bijna overdreven beleefd gezegd tegen een vrouw van mijn leeftijd, die zich voorstelde als de nicht van Lotti's overleden ex – welke ex wist ik trouwens niet – en weg was ik.

Toen was het even wachten geweest. Waar ze naartoe zou gaan? Liever niet buiten de stad, vond ze. 'Dan kan er niemand op bezoek komen.'

Zoals gebruikelijk deden er geruchten de ronde dat er nergens

plaats was. Maar dat bleek mee te vallen. Twee dagen later appte ze me: "Verhuis morgen naar Het Polderhuis in de Indische buurt. Google maar eens."

Zo kwam het dat ik niet heel veel later – de bezoektijden waren ruimer dan in het ziekenhuis – met Lotti tijdens die warmste herfst ooit, in de tuin van Het Polderhuis zat. Haar rode rollator binnen handbereik, haar pols in een sling. Vanwege die gebroken schouder. Minimaal zes weken revalideren. Hoe het zo gekomen was? Vrienden van haar een jaar geleden overleden LAT-partner – een natuurkundige die heel goed met computers was – hadden haar uitgenodigd voor een uitvoering van *Het Zwanenmeer*. Hoewel ze in het theater naar haar zitplaats, eerste rij op het balkon, werd begeleid, was ze desondanks gestruikeld en, zoals dat heet, ongelukkig terechtgekomen.